

zik. Sára meredten állt az első sorban, nézte a húga kopott, kigombolt kabátját, a zoknis kicsi lábait, és nem mert közelebb lépni.

Néma csend lett, a szürke kabátok közül egyszer csak előbukkant a fogtündér, az embertömeg úgy engedett neki utat, mintha megbabonázta volna őket. A varázspálcája a kezében ragyogott, a habos szoknyája puhán körülölelte térdeit, szárnyait meg-meglengette a szél. Sárának egy pillanatra úgy tűnt, mintha nem is szaladna, hanem a szárnyai repítenék. A földre ejtette varázspálcáját, és Borira omlott, eltakarta Sára elől a kis testet, a pillangószárnyak föl-le mozogtak, ahogy a kislány mellkasát nyomta ütemesen.

Végtelen sokáig volt csend, amit a mentő vijjogása tört meg, a fogtündér ekkor már Bori arcát simogatta, a kislány pedig Sárát kereste a szemeivel. Sára odaszaladt, a kezébe adta a varázspálcát, majd a fogtündér kezét fogva nézte, ahogy eltávozik a mentőautó a testvérével.

AKNAY JÁNOS: SZENTENDRE, 1973